

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo štyri

Jeff Pippenger

2025-12-07

Číslo štyri

V Izaiášovi dvadsiatej ôsmej kapitole sú „posmievači, ktorí vládnu“ „Jeruzalemu“, predstavení ako „opilci Efraima“ a ako „koruna pýchy“. „Koruna“ predstavuje vodcovstvo a „pýcha“ predstavuje satanský charakter.

Opilci sú postavení do protikladu so zvyškom („pozostatkom“), ktorý sa stáva Božou „korunou“ slávy, lebo počas neskorého dažďa Pán ustanovuje svoje „kráľovstvo slávy“, predobrazené tým, že pri kríži ustanovil „kráľovstvo milosti“. Kráľovstvo milosti pri kríži je predobrazom kráľovstva slávy pri nedeľnom zákone. Neskorý dážď sa začal 11. septembra, keď sa začalo pečatenie sto štyridsaťštyri tisíc a súd nad živými.

„Videla som, že všetky veci s napätým očakávaním hľadajú a upierajú svoje myšlienky na blížiacu sa krízu pred nimi. Hriechy Izraela musia vopred prísť na súd. Každý hriech musí byť vyznaný vo svätyni, potom sa dielo pohne vpred. Musí sa to vykonať teraz. Ostatok v čase súženia bude volať: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

„Neskorý dážď prichádza na tých, ktorí sú čistí — vtedy ho všetci prijímú tak ako kedysi.

„Keď štyria anjeli pustia, Kristus nastolí svoje kráľovstvo. Nikto neprijme neskorý dážď okrem tých, ktorí robia všetko, čo môžu. Kristus by nám pomohol. Všetci by mohli byť víťazmi milosťou Božou, skrze Ježišovu krv. Celé nebo sa zaujíma o toto dielo. Anjeli sa zaujímajú.“ Spalding and Magan, 3.

Štyri vetry zo Zjavenia sú u Izaiáša takisto predstavené ako prudký vietor, ktorý bol zadržaný v deň východného vetra, tak ako sú aj štyri vetry sváru zo Zjavenia zadržované štyrmi anjelmi. Sestra Whiteová označuje štyri vetry za „rozzúreného koňa usilujúceho sa vytrhnúť“, prinášajúceho „smrť a skazu“. Štyri vetry sú postupne uvoľňované, počnúc 11. septembrom, potom značne zosilnené pri nedeľnom zákone, a napokon celkom rozpútané, keď sa uzavrie ľudská doba milosti.

Uvoľnený a zadržaný

Siedma trúba, ktorá je zároveň tretím beda, ktorá ohlasuje dokončenie tajomstva Božieho, bola prorocky zaznená 11. septembra, keď bol islam uvoľnený a potom po 11. septembri prorocky zadržaný Georgeom W. Bushom. Matka islamu, Hagar, Izmaelova matka, je symbolom zadržania a uvoľnenia. Sára ju uvoľnila, aby počala s Abrahámom, a potom ju pre žiarlivosť zadržala, čo spôsobilo, že Hagar utiekla, až kým ju anjel nezadržal v úteku a nepovedal jej, aby sa vrátila. Po narodení Izáka svár medzi Hagar a Sárrou pokračoval, až kým Abrahám nevyhnal otrokyňu, čím na ňu uvalil ďalšie zadržanie.

Štyria anjeli islamu boli uvoľnení na začiatku proroctva o tristo deväťdesiatich jednom roku a pätnástich dňoch zo Zjavenia, kapitoly deviatej, verša pätnásteho, a potom boli zadržaní 11. augusta 1840.

A zaznel šiesty anjel, a počul som hlas od štyroch rohov zlatého oltára, ktorý je pred Bohom, hovoriaci šiestemu anjelovi, ktorý mal trúbu: Rozviaž štyroch anjelov, ktorí sú poviazaní pri veľkej rieke Eufrat. A štyria anjeli boli rozviazaní, pripravení na hodinu, deň, mesiac a rok, aby pobili tretinu ľudí. Zjavenie 9:13–15.

Po tom, čo bol islam tretieho beda uvoľnený, aby zaútočil pri 11. septembri, George W. Bush začal svoju celosvetovú vojnu proti terorizmu a uvalil na islam obmedzenie. Prvá zmienka o Izmaelovi, symbole islamu, uvádza, že potomkovia Izmaela budú proti každému človeku a každý človek bude proti nim.

A anjel Pánov jej povedal: Hľa, si tehotná a porodiš syna; dáš mu meno Izmael, lebo Pán vypočul tvoje trápenie. A on bude ako divý človek; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti nemu; a bude bývať pred tvárou všetkých svojich bratov. Genezis 16,11.12.

Islam je mocnosťou na konci sveta, proti ktorej bude „ruka každého človeka“, a islam bude proti každému človeku, presne tak, ako sa to dnes dokonale naplňa. Osobitným pôsobením islamu ako prorockého symbolu je privodiť svetovú vojnu. Túto tému potvrdzuje príbeh Eliáša, Jána Krstiteľa a v knihe Zjavenia je predstavená ako „hnevanie sa národov“.

„Začiatok onoho času súženia,“ o ktorom sa tu hovorí, sa nevzťahuje na čas, keď sa rany začnú vylievať, ale na krátke obdobie tesne predtým, než budú vyliate, keď je Kristus ešte vo svätyni. V tom čase, keď sa dielo spásy bude uzatvárať, príde na zem súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržované, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde „neskorý dážď“ alebo občerštenie od prítomnosti Pánovej, aby dalo moc mocnému hlasu tretieho anjela a pripravilo svätých, aby obstáli v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ Early Writings, 85.

V „dňoch“, keď padá neskorý dážď, Kristus ustanovuje svoje kráľovstvo slávy, ako je znázornené v knihe Daniel.

A za dní týchto kráľov Boh nebies zriadi kráľovstvo, ktoré nikdy nebude zničené; a toto kráľovstvo neprejde na iný ľud, ale rozdrví a zničí všetky tieto kráľovstvá, a bude stáť naveky. Daniel 2,44.

V „dňoch“, keď Kristus ustanoví svoje kráľovstvo slávy, tí, ktorí sú Kristovou „korunou“ slávy, stoja v protiklade k opilcom, ktorí nosia „korunu“ pýchy. Habakukovo „videnie“, ktoré malo byť zapísané a zreteľne vyložené na „tabuliach“, názorne znázorňuje historické svedectvo základných právd adventizmu. V Habakukovom svedectve sú Joelove dve triedy, buď „pýcha“, alebo „sláva“, predstavené ako trieda tých, ktorí sú — ospravedlnení vierou, alebo ktorí sú — pozdvihnutí pýchou. Štvrtý verš druhej kapitoly oslovuje tieto dve triedy a súbežne zodpovedajú klasickému znázorneniu farizeja a publikána. Publikán odišiel domov ospravedlnený a farizejova „duša“ „nie je priama“, lebo je „pozdvihnutá“.

Hľa, pyšná duša nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2:4.

V nasledujúcom verši Habakuk označuje skupinu tých, ktorých srdcia sa v pýche povyšujú, za opitých, a tak spája opitých u Izaiáša i Habakuka s „pýchou“.

Áno, pre víno prestupuje; je pyšným mužom a nezostáva doma; rozširuje svoju žiadostivosť ako podsvetie, je ako smrť a nemôže sa nasýtiť, ale zhromažďuje k sebe všetky národy a hromadí k sebe všetky kmene. Habakuk 2:5.

Stojí za pripomenutie, že tieto verše v Abakukovi sa nenaplnili iba v dejinách milleritského hnutia, ale ich naplnenie bolo aj bežným predmetom pozornosti Ellen Whiteovej i raných priekopníkov adventizmu. Tí, ktorí boli ospravedlnení vierou predstavenou vo štvrtom verši dejín milleritského hnutia, boli tí, ktorí vytrvali v kríze prvého sklamaní, ktorá označovala čas meškania i príchod posolstva druhého anjela oznamujúceho pád Babylona. Milleriti v rámci týchto skúšobných dejín chápali, že bývalý zmluvný ľud, ktorým boli historicky protestanti, sa stal dcérami Babylona. Títo protestanti boli protestanti predstavení cirkvou v Sardách, predstavujúcou zmluvný ľud, lebo mali „meno“, symbol tak charakteru, ako aj zmluvného vzťahu, no boli mŕtvi.

Anjelovi zboru v Sardách napíš: Toto hovorí ten, ktorý má sedem Duchov Božích a sedem hviezd: Znam tvoj skutky, že máš meno, že žiješ, a si mŕtvy. Zjavenie 3,1.

V procese skúšky roku 1844, ktorý sa začal 19. apríla a následne sa skončil 22. októbra, boli tí, ktorí v procese skúšky neobstáli, pozdvinutí pýchou; a keby sme len čítali verše, ktoré nasledujú po piatom verši, charakter ľudskej pýchy je tam vykreslený na príklade pápežskej arogancie a seba povyšovania. Končí sa to v dvadsiatom verši, kde je vyhlásené, že Hospodin je vo svojom svätom chráme; nech celá zem mlčí.

Hospodin je však vo svojom svätom chráme; nech pred ním zmlkne celá zem. Habakuk 2:20.

Druhý verš druhej kapitoly Habakuka označuje prvé sklamanie z 19. apríla 1844 a kapitola sa končí dvadsiatym veršom, ktorý jasne označuje 22. október 1844, keď Pán náhle prišiel do svojho chrámu.

Štyri príchody 22. októbra 1844 (riadok za riadkom)

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho miesta, na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávnemu dňami, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je tiež znázornené príchodom ženícha na svadbu, ktorý Kristus opisuje v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Verše tri a štyri označujú dve triedy, ktoré vznikajú v procese skúšky od verša dva až po verš dvadsať, v procese skúšky od 19. apríla 1844 do 22. októbra 1844. Verše štyri až devätnásť sa obracajú na pápežskú moc s výnimkou verša štrnásť, ktorý sa vzťahuje na dejiny nasledujúce po zostúpení anjela zo zjavenia, osemnásť kapitoly, pri 9/11.

Lebo zem bude naplnená poznaním slávy Hospodina, ako vody pokrývajú more. Habakuk 2,14.

V procese skúšky druhého anjela v dejinách milleritského hnutia sa vytvorili dve triedy uctievačov, ktoré sa potom prejavili v kríze 22. októbra 1844. Charakter bezbožných v danom úryvku je charakterom pápežstva a v tom období skúšky verní milleriti začali v súlade s posolstvom druhého anjela hlásať, že protestantská cirkev sa svojím odmietnutím milleritského posolstva stala dcérami Ríma. Spor, ktorý sa rozvíjal medzi začiatkom 19. apríla a vyvrcholením 22. októbra, je miestom, kde sa prejavuje charakter buď ako pyšného pijana babylonského vína, ako ním bol Baltazár, alebo ako toho, kto bol podobne ako Daniel pred Baltazárom ospravedlnený svojou vierou. V tomto spore sa odvíja dráma, ktorá prebúda svet k večným skutočnostiam spojeným s posolstvom tretieho anjela. Pozadie opitého v protiklade k ospravedlnenému je zasadené do kontextu argumentu o tom, ako je svet osvietený vzhľadom na tieto otázky: „Lebo zem bude naplnená poznaním slávy Hospodinovej, ako vody pokrývajú more.“ Toto osvietenie sa začalo 11. septembra.

Na záver dejín predstavených v druhej kapitole Habakuka prišiel Pán náhle do svojho chrámu 22. októbra 1844. Urobil tak na naplnenie proroctva, ktoré predložil ako Palmoni v štrnástom verši ôsmej kapitoly Daniela.

Palmoni

Na desiaty deň siedmeho mesiaca biblického kalendára, ktorý v roku 1844 pripadol na dvadsiaty druhý deň desiateho mesiaca, sa naplnil Habakuk 2:20 a symbolické číslo „220“ možno vidieť v „kapitole a verši“, ktoré označujú dispenzačnú zmenu v diele Krista v nebeskej svätyni. Prorockou charakteristikou stoštyridsaťštyritisíc je, že sú to tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Nasledovať Krista znamená nasledovať Ho v Jeho Slove.

V Jeho Slove číslo „220“ symbolicky predstavuje spojenie božstva a ľudstva a samotné dielo, ktoré Kristus v ten deň začal, bolo dielom spojenia Jeho božstva s ľudstvom. Roku 1844, dvadsiateho druhého dňa desiateho mesiaca, čiže symbolicky dvadsaťdva krát desať, čo sa rovná „220“ (22 X 10 = 220), alebo by sa dalo povedať, práve v deň, ktorý sa symbolicky rovná „220“, sa naplnil Habakuk „2:20“, keď Kristus prešiel zo svätého miesta do Najsvätejšieho miesta, aby začal vyšetrojúci súd.

Palmoni, Podivuhodný počtár, stojí uprostred „otázky a odpovede“, ktorá je ústredným pilierom adventizmu, a väčšina adventistov si tejto pravdy vôbec nie je plne vedomá.

„Písmo, ktoré bolo nad všetky ostatné zároveň základom i ústredným pilierom adventnej viery, bolo vyhlásenie: ‚Až do dvetisícristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená.‘ [Daniel 8,14.]“ Veľký spor, 409.

Ôsma kapitola Daniela, verše trinásť a štrnásť, predstavujú otázku vo verši trinásť, po ktorej nasleduje odpoveď vo verši štrnásť. Hebrejské slovo Palmoni je vo verši trinásť preložené ako „ten istý svätý“ a toto osobitné meno Krista znamená Podivuhodný Počtár alebo Počtár tajomstiev.

Keď Ellen Whiteová označuje štrnásty verš za ústredný stĺp a základ adventizmu, kladie božský dôraz na otázku a odpoveď týchto dvoch veršov, čo si vyžaduje, aby Kristus ako Podivuhodný Počtár bol hlavným vzťahným bodom. Sestra Whiteová opakovane zdôrazňovala dôležitosť videnia Krista ako ústrednej pravdy každého úseku Písma a vo veršoch trinásť a štrnásť sa Kristus zjavuje priamo — „ten istý svätý“ — ktorý je Palmoni.

Keď adventizmus v roku 1863 odmietol „sedem časov“ z Levitika dvadsaťšesť, zavrel oči pred Palmonim, lebo prorocká štruktúra otázky a odpovede je založená na vzťahu medzi Mojžišovými „siedmimi časmi“ a Danielovými „dvetisícristo dňami“. Mojžišových „sedem časov“ čiže dvetisícpäťstodvadsať rokov a Danielových „dvetisícristo večerov a rán“ čiže dvetisícristo rokov – ich prorocký vzťah je ustanovený časom, ktorý je znázornený číslami, a Podivuhodný Počtár stojí priamo v samom strede otázky a odpovede, ktoré sú ústredným stĺpom adventizmu. Tí, ktorí azda čítali spisy Jozefa Flaviana, si môžu pamätať na jeho logické argumenty označujúce dve zvláštne veci stvorené Bohom. Jednou bol hebrejský jazyk a druhou merateľný čas, ktorý zasa nevyhnutne vyžaduje matematiku.

Trinásť verš kladie otázku: „Dokedy?“ Verš sa nepýta „kedy“, ale pýta sa „dokedy?“ To, či sa otázka týka trvania (dokedy?), alebo či sa týka určitého časového bodu (kedy?), je nevyhnutné pre správne porozumenie. Odpoveď na otázku vo verši štrnásť buď označuje určitý časový bod, alebo časové obdobie, a možno aj oboje; no nech je odpoveď akákoľvek, musí byť zasadená do kontextu otázky z trinásteho verša. Správne rozdeľovať slovo, čiže správne chápať odpoveď štrnásteho verša, si vyžaduje správne porozumenie kontextu tejto otázky. Je to „kedy“, alebo „dokedy?“

Opilci Efraima nejasne učia, že štrnásty verš určuje časový bod, ktorý stotožňujú s 22. októbrom 1844, a keď tak robia, celkom pravdepodobne sa odvolávajú na úryvok, ktorý sme práve citovali z diela The Great Controversy, no Božie slovo sa nikdy nemení a nikdy nezlyhá. Otázka „dokedy“ označuje trvanie, nie časový bod. Dňa 22. októbra 1844 sa začalo obdobie vyšetrojúceho súdu a pravdy spojené s týmto dielom predstavujú večné evanjelium a sú omnoho dôležitejšie než iba dátum, keď sa začalo.

Hebrejská gramatika je jasná a ten istý význam bol preložený aj do King James Version. Nielenže gramatika zjavne umiestňuje túto otázku do kontextu trvania, ale otázka „ako dlho“ je aj symbolom biblického proroctva. Na základe viacerých svedectiev možno preukázať, že otázka „ako dlho“ ako symbol predstavuje dejiny od 11. septembra až po nedeľný zákon. Najprv sa budeme zaoberať symbolom „ako dlho“, než sa vrátíme k Palmonimu a Joelovi.

Ako dlho? Izaiáš šesť In the year that king Uzziah died, Isaiah saw the Lord. He did not “see” Him in the way one sees an object with the natural eye. “No one has seen God at any time” (John 1:18). Isaiah saw Him in vision. Yet the vision was true, and it unveiled reality. The prophet was granted an opening into the heavenly temple. There he beheld the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and the train of His robe filled the temple. V roku, keď zomrel kráľ Uzzijáš, Izaiáš videl Pána. „Nevidel“ Ho

tak, ako človek vidí predmet prirodzeným okom. „Boha nikto nikdy nevidel“ (Ján 1:18). Izaiáš Ho videl vo videní. Predsa však toto videnie bolo pravé a odhaľovalo skutočnosť. Prorokovi bolo dopriate nazrieť do nebeského chrámu. Tam uvidel Pána sedieť na tróne, vysokého a vyvýšeného, a lem Jeho rúcha napíňal chrám.

V Izaiášovi 6,3 anjeli dosvedčujú, že zem je plná Božej slávy.

A jeden volal druhému a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov; celá zem je plná jeho slávy. Izaiáš 6,3.

Sestra Whiteová spája zostúpenie anjela zo zjavenia osemnásť kapitoly s anjelmi z tretieho verša.

„Keď [anjeli] hľadia do budúcnosti, keď celá zem bude naplnená Jeho slávou, víťazná pieseň chvály sa ozýva od jedného k druhému v ľúbeznom speve: „Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov.““ Review and Herald, 22. december 1896.

Izaiáš sa nachádza pri 9/11 a pýta sa, „dokedy“ musí predkladať posolstvo 9/11 laodicejskému ľudu, ktorý nechce vidieť ani počuť. Je mu povedané, že musí vytrvať, až kým mestá nebudú zbúrané; a ničenie miest, ktoré sa začína pri nedeľnom zákone, keď po národnom odpadnutí nasleduje národná skaza.

I riekol som: Pane, dokedy? A on odpovedal: Dokiaľ mestá nebudú spustošené bez obyvateľa a domy bez človeka a krajina nebude celkom spustnutá, a kým Hospodin neodstráni ľudí ďaleko a uprostred krajiny nebude veľké opustenie. Ale ešte v nej zostane desatina a tá sa navráti a bude strávená; ako terebinta a ako dub, ktorých podstata zostáva v nich, keď zhadzujú svoje listie: tak sväté semeno bude jej podstatou. Izaiáš 6:11–13.

Pri 11. septembri, keď bola zem osvietená Božou slávou, je Izaiáš pomazaný, aby predniesol posolstvo neskorého dažďa, a pýta sa: „Dokedy“ má predkladať posolstvo 11. septembra ľudu, ktorého srdce stučelo? Odpoveď znie: „Až do“ nedeľného zákona, keď nastane „veľké opustenie uprostred krajiny“. Toto „veľké opustenie“ uskutočňuje laodicejský adventizmus, ktorý Izaiáš v dvadsiatej druhej kapitole predstavuje ako Šebnu.

Hľa, Hospodin ťa odnesie preč mocným zajatím a iste ťa zahalí. Iste ťa prudko roztočí a odhodí ako loptu do širokej krajiny; tam zomrieš a tam vozy tvojej slávy budú hanbou domu tvojho pána. A vyžením ťa z tvojho postavenia a z tvojho úradu ťa strhne dolu. Izaiáš 22:17–19.

Laodicejský adventizmus opúšťa pravdu pri nedeľnom zákone a je tam „zvrhnutý“, ako je to znázornené v Danielovi, kapitole jedenástej, verši štyridsiatom prvom.

Vojde aj do slávnej krajiny a mnohé krajiny budú zvrhnuté; ale títo uniknú z jeho ruky: Edóm, Moáb a poprední zo synov Ammónových. Daniel 11,41.

Keď sa Izaiáš pýta: „Dokedy?“, je mu povedané, aby predkladal posolstvo adventizmu až po nedeľný zákon, keď budú „mnohí“ z Daniela jedenásť, verš štyridsaťjeden, „zvrhnutí“, keď opustia

sobotu a Boha. Potom budú vyvrhnutí z úst Pána, ako je to znázornené v knihe Zjavenia, kde sa všetky knihy Biblie stretávajú a končia, a kde je Izaiáš dvadsaťdva — Šebna „násilne“ vrhnutý „ako lopta do širej krajiny“, keď sú „odstránení“ „ďaleko preč“.

V tom časovom období sa ostatok, znázornený ako „desatina“ (čo je desiatok), „vráti“; tí sú v danom texte prirovnaní k stromom, ktoré majú „podstatu“, čo zostáva, keď opadnú listy. „Listy“ v prorockej symbolike predstavujú vyznanie. Keď adventizmus dospeje k nedeľnému zákonu a prijme prvý deň týždňa namiesto Božej soboty, odvrhne listy svojho „vyznania“ a už sa nebude hlásiť k zachovávaní Božej soboty siedmeho dňa.

„Prekliatie figovníka bolo názorným podobenstvom. Tento neplodný strom, vystatujúci sa svojím okázalým lístím priamo pred Kristovou tvárou, bol symbolom židovského národa. Spasiteľ chcel svojim učeníkom objasniť príčinu i istotu záhuby Izraela. Na tento cieľ obdaril strom mravnými vlastnosťami a urobil z neho vykladača božskej pravdy. Židia vystupovali zreteľne odlišní od všetkých ostatných národov a vyznávali vernosť Bohu. On im preukazoval zvláštnu priazeň a oni si nárokovali na spravodlivosť viac než ktorýkoľvek iný ľud. Boli však skazení láskou k svetu a chamtivosťou po zisku. Chválili sa svojou znalosťou, no nepoznali Božie požiadavky a boli plní pokrytectva. Ako neplodný strom, aj oni rozprestierali svoje okázalé konáre do výšky, bujné na pohľad a krásne pre oči, no neprinášali „nič iba lístie“. Židovské náboženstvo so svojím veľkolepým chrámom, svojimi posvätnými oltármi, svojimi mitrami ovenčenými kňazmi a pôsobivými obradmi bolo naozaj pôvabné navonok, no chýbala mu pokora, láska a dobrotivosť.“

„Všetky stromy vo figovom sade boli bez ovocia; no stromy bez lístia nevzbudzovali nijaké očakávanie, a preto nespôsobovali ani nijaké sklamanie. Týmto stromami boli znázornení pohania. Boli rovnako ako Židia bezbožní, ale nehlásili sa k službe Bohu. Nevychvaľovali sa domnelou dobrotou. Boli slepí voči Božím skutkom a cestám. U nich čas fig ešte neprišiel. Ešte stále čakali na deň, ktorý im prinesie svetlo a nádej. Židia, ktorí prijali od Boha väčšie požehnania, boli braní na zodpovednosť za zneužívanie týchto darov. Výsady, ktorými sa chválili, iba zväčšovali ich vinu.“ Túžba vekov, 582, 583.

Pri nedeľnom zákone je vyznanie laodicejského adventizmu, že je Božím ľudom zmluvy, preč, keďže prijíma znak zmluvy smrti a zavrhuje pečať zmluvy života. Vtedy odhadzuje svoje listy vyznania a to, čo je privedené do zorného poľa, je ostatok predstavený Izaiášom, ktorý sa pri 9/11 „vrátil“ na staré chodníky, potom bol ponížený do prachu, keď si (Izaiáš) uvedomil svoju porušenú skúsenosť, a následne bol očistený uhlíkom z oltára. Sestra Whiteová nás informuje, že uhlík z oltára predstavuje očistenie, no očistenie je jednoducho to, čo sa uskutočňuje tým, že sa uhlík dotkne Izaiášových perí.

„Žeravý uhlík je symbolom očistenia. Ak sa dotkne pier, nevyjde z nich nijaké nečisté slovo. Žeravý uhlík tiež symbolizuje mocnosť úsilia služobníkov Pána.“ Review and Herald, 16. októbra 1888.

„Uhlíky“ z oltára, ktoré sú v posledných dňoch vrhnuté na zem, sú uhlíky vrhnuté na zem pri otvorení siedmej a poslednej pečate v prvých piatich veršoch ôsmej kapitoly Zjavenia. Izaiáš, a teda aj stoštyridsaťštyritisíc, sú očistení uhlíkom, ktorý sa dotýka ich pier, ale „uhlík“ je posolstvo.

Dotýka sa ich pier vtedy, keď vezmú knihu z ruky anjela a zjedia ju.

Posväť ich vo svojej pravde: tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

Tí, ktorí sa „navracajú“ a stávajú sa ostatkom (zvyškom), sú predstavení ako dub a terebint; a tak ako Kristus „obdaril strom mravnými vlastnosťami a učinil ho vykladačom božskej pravdy“, aj Izaiášove stromy majú v sebe túto „mravnú vlastnosť“, znázornenú „podstatou“. Podstata pri stromoch zostáva, aj keď sú odvrhnutí tí, ktorí boli iba listami vyznania. „Sväté semeno“ je „podstata“ a Kristus je „svätým semenom“ proroctva. Tieto stromy, ktoré sú predstavené ako ostatok, a v šiestej kapitole aj samotným Izaiášom, predstavujú ľudí, a teda ľudskosť, zatiaľ čo sväté semeno predstavuje božstvo. Tak teda Izaiáš 6 označuje očistenie adventizmu od 11. septembra až po nedeľný zákon a všetky podrobnosti, ktorými Izaiáš prispieva k týmto prorockým dejinám, sú obsiahnuté v jeho otázke: „Dokedy?“ Pre Izaiáša bola odpoveď na otázku „Dokedy?“ od 11. septembra až po nedeľný zákon.

Ako dlho? 1840–1844

11. august 1840 predznamenal 11. september a v prorockých dejinách od 11. augusta 1840 až do 22. októbra 1844 sa odohral boj na vrchu Karmel medzi Eliášom a prorokmi Jezabel. Napokon sa ukázalo, že proroci Bálovi boli falošnými prorokmi, a Eliáš ich popravil, no hneď na samom začiatku stretnutia Eliáš položil otázku: „Dokedy“ budete krívať na obe strany?

A Eliáš pristúpil ku všetkému ľudu a povedal: Dokedy budete krívať na obe strany? Ak je Hospodin Boh, nasledujte ho; ak však Baal, nasledujte jeho. A ľud mu neodpovedal ani slova. Potom povedal Eliáš ľudu: Ja, len ja sám, som zostal prorokom Hospodinovým; ale Baalových prorokov je štyristo päťdesiat mužov. 1 Kings 18:21, 22.

Eliáš je pri dátume 11. augusta 1840 a pýta sa tej generácie, či je mileritské posolstvo pravdivé, alebo či je falošné. Je to ďalšie posolstvo Laodicei, tak ako to bolo v Izaiášovi 6.

„Tisíce boli vedené k tomu, aby prijali pravdu, ktorú kázal William Miller, a služobníci Boží boli vzbudení v duchu a moci Eliášovej, aby hlásali toto posolstvo. Podobne ako Ján, predchodca Ježiša, aj tí, ktorí kázali toto slávnostné posolstvo, cítili sa prinútení priložiť sekeru ku koreňu stromu a vyzývať ľudí, aby prinášali ovocie hodné pokánia. Ich svedectvo bolo spôsobilé prebudiť a mocne zasiahnuť cirkvi a odhaliť ich skutočný charakter. A keď zaznelo slávnostné varovanie, aby ušli pred prichádzajúcim hnevom, mnohí, ktorí boli spojení s cirkvami, prijali uzdravujúce posolstvo; uvideli svoje odpadnutia a s horkými slzami pokánia a v hlbokéj úzkosti duše sa pokorili pred Bohom. A keď na nich spočinul Duch Boží, pomáhali roznášať volanie: ‚Bojte sa Boha a vzdajte Mu slávu, lebo prišla hodina Jeho súdu.‘“ Early Writings, 233.

V dejinách skúšky rokov 1840 až 1844 sa protestanti, ktorí odmietli Eliášovo posolstvo, stali dcérami Ríma a odovzdali plášť protestantizmu milleritskému adventizmu. V Izaiášovi a Eliášovi máme dvoch svedkov, ktorí dosvedčujú skutočnosť, že otázka „dokedy“ je symbolom dejín, ktoré sa začínajú 11. septembrom a končia nedeľným zákonom. V milleritských dejinách sa 11. august 1840 zhoduje s 11. septembrom a 22. október 1844 sa zhoduje s nedeľným zákonom. Keď zostúpil

ohň z neba a strávil Eliášovu obeť, všetkých dvanásť kameňov bolo osvietených spolu s obeťou, čím bolo sto štyridsaťštyri tisíc označených ako zástava, predstavená ako osvietené kamene. Falošní proroci boli potom Eliášom pobití, tak ako sú Spojené štáty, falošný prorok, usmrtené ako sieste kráľovstvo pri nedeľnom zákone.

Izaiáš šesť zdôrazňuje proces skúšky, očisťovania a prečisťovania medzi Božím ľudom od 11. septembra až po nedeľný zákon. Eliáš oslovuje laodicejský postoj Božieho ľudu, no zároveň poskytuje dôkazný rozdiel medzi pravým a falošným prorokom, a tým aj medzi pravým a falošným posolstvom. Preto od 11. augusta 1840 až do 22. októbra 1844 bola na protestantov obdobia Sárd privedená prorocká skúška, a tak ako oheň na vrchu Karmel vyvolal rozdelenie na dve triedy, aj v roku 1844 sa zjavili dve triedy. Jedna trieda v procese skúšky bola čoskoro „bývalým“ zmluvným ľudom a druhou triedou bol mileritský adventizmus, s ktorým Boh 22. októbra 1844 vstúpil do zmluvy. Obdobie skúšky a rozdelenia je príbehom vinice, keďže sa ukázalo, že mileritský adventizmus je pravým prorokom práve v tom bode, v ktorom sártsky protestantizmus začal naplňať svoju úlohu odpadlíckeho protestantizmu. Tak ako boli proroci Bálovi odhalení ako falošní, tak bol aj bývalý zmluvný ľud odhalený a následne mileritmi označený za dcéru Ríma. Príbeh vrchu Karmel a tiež naplnenie tejto histórie v čase mileritov poskytuje druhého svedka k Izaiášovi šesť, že otázka „dokedy“ je symbolom časového obdobia od 11. septembra až po nedeľný zákon.

„Hospodine, Bože Abraháma, Izáka a Izraela,“ prosí prorok, „nech je dnes poznané, že Ty si Boh v Izraeli a že ja som Tvoj služobník a že všetky tieto veci som vykonal podľa Tvojho slova. Vyslyš ma, ó, Hospodine, vyslyš ma, aby tento ľud poznal, že Ty si Hospodin, Boh, a že si ich srdce obrátil späť.“

„Na všetkých spočíva ticho, tiesnivé vo svojej slávnostnosti. Kňazi Bála sa trasú od hrôzy. Vedomí si svojej viny očakávajú rýchly trest.“

„Len čo sa Eliášova modlitba skončila, plamene ohňa, ako oslnivé záblesky blesku, zostúpili z neba na vztýčený oltár, strávili obeť, zlízali vodu v priekope a pohltili dokonca aj kamene oltára. Žiara plameňa osvecuje vrch a oslňuje oči zástupu. V údoliach pod ním, kde mnohí v napätom očakávaní sledujú pohyby tých hore, je zostúpenie ohňa jasne viditeľné a všetci sú tým pohľadom ohromení. Pripomína ohnivý stĺp, ktorý pri Červenom mori oddelil synov Izraela od egyptského vojska.“

„Ľud na vrchu sa v posvätnéj bázni klania pred neviditeľným Bohom. Neodvážujú sa ďalej hľadiť na oheň zoslaný z neba. Obávajú sa, že by aj oni sami boli strávení; a usvedčení zo svojej povinnosti uznať Boha Eliáša za Boha svojich otcov, ktorému sú povinní poslušnosťou, volajú spoločne akoby jedným hlasom: ‚Hospodin, on je Boh; Hospodin, on je Boh.‘ S ohromujúcou zreteľnosťou sa tento výkrik rozlieha po vrchu a ozýva sa aj v nížine pod ním. Konečne je Izrael prebudený, zbavený klamu, kajúcny. Konečne ľud vidí, ako veľmi zneuctil Boha. Povaha uctievania Bála sa v protiklade k rozumnej službe, ktorú vyžaduje pravý Boh, zjavuje v plnej miere. Ľud uznáva Božiu spravodlivosť a milosrdenstvo v tom, že zadržal rosu i dážď, dokiaľ neboli privedení k vyznaniu jeho mena. Teraz sú pripravení pripustiť, že Boh Eliáša je nad každou modlou.“ Proroci a králi, 153.

Ako dlho? Mojžiš

Prvý raz, keď sa v prorockom Slove objavuje symbolická otázka „dokedy“, je to pri ôsmej rane na Egyptanov v čase Mojžiša. Ôsma rana sú „kobyľky“ (symbol islamu), ktoré prináša „východný vietor“ (symbol islamu).

A Mojžiš a Áron vošli k faraónovi a povedali mu: Takto hovorí Hospodin, Boh Hebrejov: Dokedy sa budeš zdráhať pokoriť sa pred mnou? Prepusti môj ľud, aby mi slúžil. Lebo ak budeš aj naďalej odopierať prepustiť môj ľud, hľa, zajtra privediem kobyľky na tvoje územie. A pokryjú povrch zeme, takže nebude možno vidieť zem; a zožerú zvyšok toho, čo uniklo, čo vám zostalo po krupobití, a zožerú každý strom, ktorý vám rastie na poli. A naplnia tvoje domy, domy všetkých tvojich služobníkov i domy všetkých Egyptanov; čo nevideli ani tvoji otcovia, ani otcovia tvojich otcov odo dňa, čo sú na zemi, až do dnešného dňa. Potom sa obrátil a odišiel od faraóna.

A faraónovi služobníci mu povedali: Dokedy nám ešte bude tento muž osídлом? Prepusti tých mužov, aby slúžili Hospodinovi, svojmu Bohu. Či ešte nevieš, že Egypt hynie?

A Mojžiš a Áron boli opäť privedení pred faraóna; a ten im povedal: Choďte, slúžte Hospodinovi, svojmu Bohu; ale kto sú tí, ktorí pôjdu?

A Mojžiš povedal: Pôjdeme so svojimi mladými i so svojimi starými, so svojimi synmi i so svojimi dcérami, so svojimi ovcami i so svojím dobytkom pôjdeme, lebo musíme sláviť sviatok Hospodinovi.

A povedal im: Nech je Hospodin tak s vami, ako ja prepustím vás i vaše maličké; hľadte na to, lebo zlo je pred vami. Nie tak! Choďte teraz vy, ktorí ste muži, a slúžte Hospodinovi, lebo to ste žiadali. A vyhnali ich spred faraónovej tváre.

A Hospodin riekol Mojžišovi: Vystri svoju ruku nad egyptskú krajinu kvôli kobyľkám, aby prišli na egyptskú krajinu a zožrali všetku poľnú zeleň v krajine, všetko, čo zanechalo krupobitie. A Mojžiš vystrel svoju palicu nad egyptskú krajinu, a Hospodin priviedol na krajinu východný vietor po celý ten deň i po celú tú noc; a keď nastalo ráno, východný vietor priviaval kobyľky. A kobyľky prišli na celú egyptskú krajinu a usadili sa vo všetkých končinách Egypta; boli veľmi ťažké; nebolo pred nimi takých kobyliiek, ako boli ony, a ani po nich už takých nebude. Lebo pokryli povrch celej zeme, takže krajina potemnela; a zožrali všetku poľnú zeleň v krajine i všetko ovocie na stromoch, ktoré zanechalo krupobitie; a nezostalo nič zelené na stromoch ani na poľných bylinách v celej egyptskej krajine.

Vtedy dal faraón v chvate zavolať Mojžiša a Árona a povedal: Zhrešil som proti Hospodinovi, vášmu Bohu, i proti vám. Teraz teda odpusti, prosím, môj hriech ešte len tento raz a modlite sa k Hospodinovi, vášmu Bohu, aby odo mňa odvrátil len túto smrť. A Mojžiš vyšiel od faraóna a modlil sa k Hospodinovi. Nato Hospodin obrátil veľmi silný západný vietor, ktorý odniesol kobyľky a vrhol ich do Červeného mora; v celej egyptskej krajine nezostala ani jediná kobyľka. Exodus 10:3–19.

Najprv „Pán, Boh Hebrejov“ sa pýta: „Dokedy sa budeš zdráhať pokoriť sa predomnou?“ a potom sa faraónovi služobníci znovu opýtali faraóna: „Dokedy nám bude tento muž osídlo?“ Táto otázka je položená počas ôsmej rany, ktorá sa z viacerých dôvodov zhoduje s 11. septembrom. Desiatu ranu je zabitie prvorođených, čo sa zhoduje s krížom a po čom nasleduje sklamanie pri Červenom mori, ktoré inšpirácia spája so sklamaním učeníkov pri kríži, čo sa zhoduje s veľkým sklamaním milleritov v roku 1844. Títo traja svedkovia sa všetci zhodujú so zákonom o nedeli. Desiatu ranu je zákon o nedeli a o dve rany skôr ôsma rana priniesla „kobyľky“ na „východnom vetre“. „Kobyľky“ naplnili celú zem, tak ako dnes islam otriasa celým svetom, keď rozšíril svoju temnotu prostredníctvom nútenej migrácie. Latinský názov „púštnej kobyľky“ je „locusta migratoria“, čo predstavuje šírenie islamu prostredníctvom migrácie, ktoré je v prírodnom svete predobrazené ako migrácia.

Deviata rana bola tmou, ktorú bolo možné cítiť.

A Hospodin povedal Mojžišovi: Vystri svoju ruku k nebu, aby nastala tma nad egyptskou krajinou, tma taká, že ju možno ohmatať. A Mojžiš vystrel svoju ruku k nebu; a nastala hustá tma v celej egyptskej krajine po tri dni. Nevideli jeden druhého ani nikto nepovstal zo svojho miesta po tri dni; ale všetci synovia Izraelovi mali svetlo vo svojich príbytkoch. Exodus 10:21–23.

V symbolike „dokedy“ predstavenej vrchom Karmel a Eliášom sa prejavuje rozlíšenie, keď zostupuje oheň z neba. Eliášov Boh vykonal to, čo Baal nemôže vykonať. V milleritských dejinách bolo rozlíšenie urobené medzi padlým sardeským protestantizmom a milleritským adventizmom. U Mojžiša bolo týmto rozlíšením svetlo alebo tma. V hebrejských príbytkoch bolo svetlo. Izaiáš nás ďalej informuje, že tí, ktorí nemajú svetlo v Mojžišovej línii, ktorí sú zároveň tými, čo sú zničení Eliášom, a tí, ktorí v milleritskom časovom období strácajú plášť protestantizmu, sú „ľud“, ktorý „naozaj počuje, ale nerozumie; a naozaj vidí“, ale „nepostrehuje“. Potom je o tomto ľude vyslovený výrok, ktorý hovorí: „Urob srdce tohto ľudu tukým a ich uši zaťaž a ich oči zavri; aby svojimi očami nevideli a svojimi ušami nepočuli a svojím srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a neboli uzdravení.“

Ochotný vykonať túto úlohu, no zdrvený poverením kázať tým, ktorí nebudú počúvať, Izaiáš „vtedy povedal: „Pane, dokedy?““

Posledné tri z desiatich egyptských rán vydávajú svedectvo o troch krokoch od 11. septembra až po nedeľný zákon. Dňa 11. augusta 1840 bolo posolstvo prvého anjela zmocnené, a 19. apríla 1844 prišiel druhý anjel a bol zmocnený na táborovom zhromaždení v Exeteri 12.–17. augusta, a tretí anjel prišiel 22. októbra 1844. Tretí anjel sa zhoduje s nedeľným zákonom, a preto označuje trojkrovový proces, lebo nemôžete mať tretí bez prvého a druhého.

„Prvé a druhé posolstvo boli dané v rokoch 1843 a 1844 a my sa teraz nachádzame pod vyhlasovaním tretieho; no všetky tri posolstvá sa ešte stále majú hlásať. Je to teraz práve tak nevyhnutné ako kedykoľvek predtým, aby sa opakovali tým, ktorí hľadajú pravdu. Písmom i hlasom máme nechať zaznieť toto ohlasovanie a ukazovať ich poradie i uplatnenie proroctiev, ktoré nás privádzajú k posolstvu tretieho anjela. Nemôže byť tretie bez prvého a druhého. Tieto

posolstvá máme dávať svetu v publikáciách, v prednáškach a v línii prorockých dejín ukazovať veci, ktoré boli, i veci, ktoré budú.“ Selected Messages, kniha 2, 104, 105.

Desiata rana Egypta bola na základe inšpirácie uvedená do súladu s krížom a s následným sklamaním, ktoré je s ním spojené. Desiata rana je teda tretím posolstvom, ktorému z prorockej nevyhnutnosti muselo predchádzať prvé a druhé posolstvo. Pri 9/11 sa Pán opýtal faraóna: „dokedy?“ a bezprostredne nato sa aj faraónovi sluhovia opýtali: „dokedy?“ Keď Mojžiš odovzdal faraónovi Božiu otázku „dokedy?“ a tesne predtým, ako sluhovia zopakujú faraónovi Mojžišovú otázku, Mojžiš označuje bod obratu slovami: „obrátil sa a vyšiel od faraóna.“ Exodus 10,6.

11. september bol prorockým zlomovým bodom, čo bolo predobrazené, keď Mojžiš priniesol pohromu kobyliek, ktorá prišla s východným vetrom.

„Sú obdobia, ktoré predstavujú zlomové body v dejinách národov a cirkvi. V Božej prozreteľnosti, keď tieto rozličné krízy prichádzajú, je dané svetlo pre ten čas.“ Bible Echo, 26. august 1895.

Nasledujúca rana priniesla tmou alebo svetlo podľa toho, do ktorej triedy ste patrili. 11. september bol „bodom obratu v dejinách národov a cirkvi“. V tom čase bol Boží ľud povolaný vrátiť sa a kráčať po starodávnych chodníkoch, no odmietol po nich kráčať a nepočúval hlas trúby. Po Eliášovi sa uskutočnilo oddelenie medzi tmou a svetlom a Mojžiš sa spýtal: „dokedy?“ Ďalej v danej pasáži uvádza:

„Sú obdobia, ktoré sú zlomovými bodmi v dejinách národov i cirkvi. V Božej prozreteľnosti, keď tieto rozličné krízy prichádzajú, je dané svetlo pre ten čas. Ak je prijaté, nastáva duchovný pokrok; ak je odmietnuté, nasleduje duchovný úpadok a stroskotanie.“ Bible Echo, 26. augusta 1895.

V ďalšom článku budeme pokračovať v téme „ako dlho“.

„V máji 1842 bolo v Bostone, Massachusetts, zvolané Generálne zhromaždenie. Pri otvorení tohto zhromaždenia bratia Charles Fitch a Apollos Hale z Haverhillu predložili obrazové prorocké videnia Daniela a Jána, ktoré namaľovali na plátno, s prorockými číslami, ukazujúc ich naplnenie. Brat Fitch pri vysvetľovaní podľa svojej mapy pred Zhromaždením povedal, že pri skúmaní týchto prorociet si pomyslel, že ak by mohol vytvoriť niečo podobného druhu, ako je tu predložené, zjednodušilo by to túto tému a uľahčilo by mu to jej predloženie poslucháčom. Tu bolo viac svetla na našej ceste. Títo bratia konali to, čo Pán ukázal Habakukovi vo videní 2 468 rokov predtým, keď povedal: ‚Zapíš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie sa ešte vzťahuje na určený čas.‘ Habakuk 2,2.“

„Po istej rozprave o tejto veci bolo jednomyselne odhlasované, aby sa dalo litograficky vyhotoviť tristo exemplárov podobných tomuto, čo bolo čoskoro uskutočnené. Nazývali sa ‚grafy z roku 1843‘. Bola to veľmi dôležitá konferencia.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Videla som, že mapa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel mať; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých

číslach, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74.

„Bolo to jednotné svedectvo prednášateľov a periodík Druhého adventu, keď stáli na ,pôvodnej viere‘, že vydanie mapy bolo naplnením Habakuka 2, 2. 3. Ak bola mapa predmetom prorockta (a tí, ktorí to popierajú, opúšťajú pôvodnú vieru), potom z toho vyplýva, že rok 457 pred Kr. bol rokom, od ktorého sa malo počítať 2300 dní. Bolo nevyhnutné, aby rok 1843 bol prvým zverejneným časovým údajom, aby sa ,videnie‘ ,oneskorilo‘, alebo aby nastal čas meškania, počas ktorého mal zástup panien na veľkej otázke času driemať a spať tesne predtým, ako mal byť prebudený Polnočným volaním.“ Second Advent Review and Sabbath Herald, zväzok I, číslo 2, James White.